SURINAAMSCHE COURANT.

Anno 1843. — No. 30. — DONDERDAG, 14 APRIL.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 11 April 1842.

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim* dd. 8 dezer maand, No. 475, is aan den 2e Luitenant der Divisie *boven Suriname* en *Nickerie*, A. F. DE JONGE, als zoodanig eervol ontslag verleend, en in dien rang de Suite overgebragt in de Divisie voorts ter vervulling van ontstane vacatures tot 1e Luitenant der Divisie *boven Suriname* en *Commewijne*, benoemd: de Heer J. S. EVERTZ, en tot 2e Luitenant de Heer D. RINGELING.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 11 April 1842.

(11850) Alzoo Pr. KUMEL DuTOIT-LENAAR, A. F. GERRITSMA en H. KLINT, in qualiteit als Administrateuren der Plantaadje *Clapperdal* (schuldig requeste tot den Gouverneur Generaal *ad interim*, hebben gewend, met verzoek om de Erven *Winterton* en Kare Dochter *Unwin*, alsmede den naam van gemelde Plantaadje af op den van ABRAHAM CONSTANTIN BENJAMIN VERPUL, NICOLAAS ISAAC DAVID WISMES, geboren VEREUL en PIERRE JEAN NICOLAAS VERPUL over te doen schrijven, dezelve, alsdan te worden genaturaliseerd.

Zoodanig, dat de Gouvernements Generaal *ad interim*, goedgevonden heeft alvorens hierop te disponeren, op te roepen, alle degenen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na dato dezer, daarvan opgave te doen ter Gouvernements Secretarij; zullende na verloop van dien tijd door Zijn Hoog Edel Gestrengen zoodanig verder worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

AANKONDIGINGEN.

De Administrateur van Financien roept bij dezen op de Crediteuren der navolgende, gedurende het Jaar 1841 binnen deze Kolonie overleden MILITAIRE OFFICIEREN, als:

Van den gepensioneerde *Majoor titulair* J. H. PYNACKER, overleden te Ladek den 27 Februarij.

Van den gepensioneerde *Kapitein* G. BEETHOVEN, overleden den 4de Maart.

Van het Bataillon Jagers No. 27 J. H. [illegible], overleden den 25 October.

Officier van Gezondheid der 3de klasse F. C. VAN DOM, overleden den 25 December.

om hunne rekeningen, in *blanco*, voor of uiterlijk *ultimo* Mei dezes jaars, ten zijnen burele in te leveren.

Paramaribo, den 12 April 1842.

De Administrateur voornoemd,
Ch. LIEN.

TE VENDU.

(11836) HEDENDAAGSE Meubelen, om dezelve met te beter gemak aan den Man te brengen, zullen dezelve bij de Gevangenisse Markt, door G. A. MARCHANT, worden verkocht, als:

MEUBELS, GLAS- en POETSWERK, GOUDEN SIERADIEN en een zeer fraaije CHAISPARTIE.

De CONDITIEN zullen bij den Verkoop bekend worden gemaakt.

(9694) De Vendumeester M. A. MEURER, zal *Woensdag* den negenden dezer ten zijnen huize verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, WIJNE- en KOPIE PLANKEN, eenige *extra HOORNBEESTEN* en eenige *ZILVEREN LEPELS* en *POTAZIJN*.

(11865) De Vendumeester M. A. MEURER, zal *Woensdag* den negenden dezer, ten verzoeke van Plantaadje *Vreeland*, verkoopen:

Ten minste 4000 Gallons MELASSE en Kunstelle voormelde Melasse bevindende op gemelde Plantaadje bezijden worden.

Advertentiën.

BINNENGEKOMEN.

Den 12den dezer, het Schip de drie Gebroeders, Kapt. Wm. J. Hubertus, van Rotterdam (laatst van Demerary) houdende 39 lasten, ballast, en 30 passagiers.

Publieke Verkoopingen.

Ter Kastelenije van het Gerecht,
VRIJDAG 15 APRIL 1842.

1/12 Een twaalfde aandeel in de Suiker-Plantaadje NIEUW ZORG en GROOT en KLEIN ONDERNEMEN en LA SOLITUDE, gelegen in de Kommewijne Kreek, f 21,000.

1/12 Een twaalfde aandeel in de Koffij-Plantaadje MEERZORG, gelegen in de gemelde Rivier de Tapoeripa Kreek, — f 8,400.

1/12 Een twaalfde aandeel in de bovengenoemde Plantaadje BENJAMINSBERG gelegen in de gemelde Commewijne Rivier, f 20,000.

1/12 Een twaalfde aandeel in de gemelde Plantaadje LANDSKROONEN, gelegen aan de voorgemelde Rivier, f 20,000.

1/12 Een twaalfde aandeel in de gemelde Plantaadje DE LARRON DESHAYE DE NISAS POULIN en de groote BLANCHE DE LARRON DESHAYE DE NISAS POULIN, gelegen aan de voorgemelde Rivier, f 20,000.

en de TOLLENAAR, &c. &c. voor deelen.

Mengelingen.

Een verrassend Wenschje bij een vroom Doel.

(*Slot van No. 29.*)

Mejuffrouw B. zweeg toen. Haar boezem hijgde nog zichtbaar van de drift, waarmede zij gesproken had. Zij vreesde dat de achtingwaardige magistraat aan de bel trok om de gendarmerie, en dezelve gelastte de miskende actrice naar de gevangenis te voeren.

Op het laatst der bovengenoemde Mei, Maand, zag en hoorde men van den [illegible] dat de magistraat zeide het Uur intusschen vuurt.

Na verloop van eenige minuten was de [illegible] aan zijn dessert, hij had zijne tweede tlesch geledigd, het was donkerder geworden, men sloot de luiken en blagt [illegible]. De verschenen [illegible] met [illegible] kleed en zijnen hoed, [illegible] was de [illegible] van Aulis, met haren [illegible] zoon, had gevaagd [illegible] [illegible] [illegible] van de schoonste verzen van Racine, en de naaste kon zich niet onthouden van uit te roepen: »*O Melpomene!* ik herken uwe gehelde dochter.«

De goede maire zat met de tranen in de oogen, bij luisterde aandachtig, hij klapte in de handen, hij trilde van [illegible] bij dronk bij [illegible] uit: »[illegible] gij zijt Bontgens [illegible] genie van Junia en Zaire! [illegible], het staat u vrij, zelfde papieren te [illegible]. Het [illegible] is niet voor u gemaakt, gij hebt [illegible] stem, niet [illegible] treurspelheldin, zwijg gij dat ik u door de gunst [illegible] en de nationale garde [illegible] gemaakt.

Mejuffrouw B., die in vele gevallen [illegible] [illegible] declameerde, [illegible] [illegible] sprong de maire op zeer [illegible] tooneelmatige houding en zijne treurspelen [illegible] [illegible], begon bij de woorden aan [illegible] gegeven [illegible] [illegible] [illegible]

steels een maire, ik ben een kunstenaar en zoo gij begeert, goddelijke Bourgoing, hecht ik mij aan uwen zegenwagen en speelt ik het treurspel met u. Gij gaat naar Chalons, ik ook, wij zullen te zamen op het tooneel de treurspelen van Racine en van Voltaire vertoonen.

Mejufvrouw Bourgoing vond het voorstel grappig, zij moedigde den maire aan, zij bespaarde hem geen lof, zij wond hem, die door den Bourgogne wijn reeds verhit was, zoodanig op, dat hij zich naast haar in het rijtuig plaatste en naar Chalons [illegible] zijn gedachten aan [illegible] lof verzendende.

Den volgenden morgen, na in de poststhais behoorlijk te hebben uitgeslapen, ontwaakte de maire voor de poort van Chalons, toen als altijd in zijn tafellaken, als mantel van Eriphilé, gewikkeld.

Ik zal u, zeide Mejufvrouw Bourgoing aan den directeur [illegible] zullen wij debuteeren.

Maar de tragische geestdrift van den maire was vervlogen, hij smeekt Mejufv. Bourgoing om de diepste geheimhouding over het avontuur, hetwelk hem naar Chalons had gevoerd.

Buitengewone werking der Verbeeldingskracht.

Te Schaubarg woonde een edelman en gegoed burger, die met boekenbinden en horlogiemaken aan den kost kwam. Deze regtschapen man was de vriend van De Stilling, en was er niemand in zijn huis onpasselijk, dan bediende hij zich van zijnen raad en zijne hulp. Nu was eens zijne huisvrouw ziek geworden, hij schreef dus eenen brief aan zijnen Arts. Stilling spoedde zich, zettede zich op zijn paard en ijlde derwaarts. Hij kwam des avonds aan, en was dus gehoodzaakt, om bij zijnen vriend te overnachten.

Toen en de Doctor zijne lijdende, hoorlijk verwarde en aldus de vriendschappelijke tafel naar ligchaam en ziel verkwikt had, bragt hem de boekbinder op zijne slaapkamer. Zoodra hij het licht op het nachtafeltje zettede, viel Stilling een onder den spiegel hangend portret in de oogen, het was op koperblik geschilderd, en een meesterstuk in zijne soort. Hij beschouwde en bewonderde het schilderstuk eene poos, maar van tijd tot tijd, werd hij door eene huivering bevangen, want hij werd iets vreesselijks gewaar, hetwelk zich steeds nader en meer voor zijne oogen ontwikkelde, hoe langer hij het aanzag. Ofschoon hij zich nu alle moeite gaf, om de karaktertrekken op te sporen die dezen vreeselijken indruk op hem maakten, vond hij geenerlei middelen, waaraan hetgeen zich aan hem voordeed, te herkennen was; het was eene diepgaande onbestemdheid, eene werking van het geheel; deze werking bij Stilling zoo sterk, dat hij noodig had zijne rede in te roepen, om dezelfde nacht op de kamer te kunnen blijven.

Het portret was omtrent een de grootte van een kwartaaltje, en het borstbeeld eens mans bijkans tot de jaren gekomen, met groot gelaat, hoog op, doorgaans met jongensachtig en wezenlijk gegalmuurd schaarlaken gekleed, zelfs naar de manieren van de oudere onzes volgens gedost.

Stilling kan geen oog van het beeld afwenden, hoe meer hij het aanschouwde, hoe meer hem de huivering doordrong, de boekbinder merkte dit en vraagde daarom: »Bevalt u dit schilderstuk niet, Doctor?" Deze antwoordde: »Ik weet niet wat ik zeggen zal — ik meende daar een meesterstuk van schilderkunst, het beeld van zijne buitengewoon schoonmin, en dezelfde geest, dezelfde zoete uiterste neiging, flikkeren en geheime huivering, waarvan ik de oorzaak niet bevroeden kan. Het is geen eerbied wat ik gevoel, maar de indruk is dien gelijk, welken wellicht de Satan op mij zou maken, indien hij in de gestalte van een mensch daar voor mij stond."

De boekbinder glimlachte en zeide: »Allen, die het portret gezien hebben, konden hunne verwondering, verschrikkelijkheid daarin niet verbergen, en zij evenwel de eerste, op wien het zoo sterk gewerkt heeft. Indien gij niet te vermoeid en te slaperig zijt, wil ik u de ten uiterste merkwaardige geschiedenis verhalen, aan welke ik zelve zoo veel heb te danken heb."

Stilling was zoo getroffen, dat hij geenen slaap gevoelde, beide zetteden zich bij elkander neder, en zijn vriend verhaalde als volgt:

»Voor ruim 25 jaren, reisde mijn overleden vader (die ook boekbinder in Schaubarg was) naar D***, daar nam hij zijnen intrek in eene bekende herberg, alwaar hij dan den gemeenen haard, zoo als gewoonlijk, verscheidene mannen van allerlei stand aantrof, die aan tafels zaten en wijn dronken. Onder de hagchel echter bemerkte hij eenen wel gekleeden vreemdeling, wiens wanhopend en zwaarmoedig gelaat straks zijne opmerkzaamheid en nieuwsgierigheid gaande maakte. Hij deed derhalve bij den wirt, onder spek, wie die man was, en kreeg ten antwoord, dat de vreemdeling is een reizende schilder, die eerst vóór een paar dagen aangekomen, maar zoo uitersten melancholiek is, vanwaar hij komt, en waar hij heen wil, dit kan men maar niet van hem vernemen."

»Dit maakte mijnen vader nog nieuwsgieriger, hij nam dus eenen stoel, en plaatste zich digt bij den vreemdeling, en wel regelregt tegen hem over; maar de schilder hield zich als of hij hem in het geheel niet bemerkte."

»Van tijd tot tijd bemerkte mijn vader op, dat deze zonderlinge man, met een zeer verschrikt gelaat somwijlen achter zich omkeek, dan begon te beven, en met eene woedende wanhoop voor zich neder zag."

»Dat moet ik er uit hebben!" dacht mijn vader, »het mag kosten wat het wil!" hij schoof dus nog nader, ten einde recht met den schilder te kunnen spreken, sprak hij hem, op zijnen vertrouwelijken en vriendelijken toon, dus aan: »Mijnheer! verschoon mij, dat ik u aanspreek, gij zijt ongelukkig, en ik ben een vriend van alle ongelukkigen, misschien kan ik uw leed verzachten."

»Wie mijnen vader gekend heeft, weet dat men zijn oorwaarden en vriendelijk gelaat en zijne manier om te spreken niet wederstaan kon; de vreemdeling werd dus ongeruimd, en antwoordde: »Ik dank u hartelijk voor het deel, hetwelk gij in mijn noodlot neemt, maar het is van dien aard, dat noch in den hemel, noch op aarde, troost mag groot genoeg is, om het mij te verligten." Hierop hernam mijn vader: »De Godsdienst is in staat om alle leed te verzachten indien men slechts aan God gelooft en vertrouwen in zijnen Verlosser stelt."

»Ondertusschen hielp al het spreken niet de vreemdeling was en bleef koel, zijne ziel was voor geene vertroosting vatbaar, nogtans vond hij vertrouwelijk gehoor bij mijnen vader, en hield zich aan hem."

»Mijn vader gaf des de hoop niet op, om zijn gehoorsman tot vorschen, en heimelijken met onwederstaanbare troostgronden te vangen te komen, bij verzocht daarom den waard om hun, zoo mogelijk, eene slaapkamer naast die van den vreemdeling te geven. Deze was zoo zeldzaam bezet, maar op de kamer van den schilder bevonden zich twee bedden, mijn vader kocht dus, met toestemming van den vreemdeling het nog ledige.

»Toen zij beide, na het avondeten, op de slaapkamer alleen bij elkander waren en zamen spraken, werd de schilder langzamerhand zoo openhartig, dat hij mijnen vader zijn ganschen hart ontdekte. Zijn verschrikkelijk geheim was een verraderlijk moord, die zich in dezer voege had toegedragen:

»Hij was aan het D***n hofschilder geweest. Nu had hem op een bal, een zeker ridder een hoorste beleedigd, de schilder wachtte hem bij het naar huis gaan, aan eene donkere, eenzame plaats op, loopt hem van achter met den degen door het lijf, en ontvlugt. Nadat hij zich nu in veiligheid gesteld, en de verwoedende drift der wraakzucht bekoeld is, volgt er een diep berouw, en met deze de razendste wanhoop. De gansche last zijner misdaad legert zich als een gebergte op zijne ziel, hij voelt niets dan veroordeeling en verdoemenis, de gansche hel woedt in hem, en elke gedachte van troost is als een waterdruppel, hetwelk in den gloed valt en oogenblikkelijk in damp vervliegt. Langzamerhand vangt nu de bij levenden lijve verdoemde zondaar aan, dagt achter zich den vermoorden edelman met een verschrikkelijk dreigend gelaat te zien, deze vreeselijke vervolger werd hoe langer hoe levendiger, stond hem staag voor oogen, en verliet hem nimmer. Zoo dikwijls hij achter zich omkeek, stond de plaggeest in zijne natuurlijke gedaante zoo als hij op het bal gekleed was geweest, op den afstand van eenige schreden voor hem, en het gewaar hem soms, alsof deze bloedwreker straks op hem wilde aanvallen. Deze verschrikkelijke verschijning was het nu, die den armen schilder pijnigde, zoodat hij dag noch nacht rusten kon, waarin dan nog de levendige overtuiging zijner bloedschuld kwam, die den armen geest nederdrukte.

»Thans wist mijn vader, waar het den beklagenswaardigen naar scheelde, hij zocht dus alle troostgronden van den Godsdienst op, en paste dezelve op hem toe, maar zij schenen niet het geheel geneesmiddel te maken. Eindelijk sloeg hij hem voor, weder terug te keeren, en zich aan het gerecht over te leveren, of zich hierover, doch ook dit sloeg hij af, met een woord, alles, wat mijn vader deed, om hem te redden, was te vergeefs.

(Het slot hierna.)

Scheepen in Lading.

Naar Amsterdam.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Zeemeeuw, Kapitein H. K. Bulthuis. — Adres bij Gebroeders Reijns.

Het gekoperd Galjootschip West-Indie, Kapitein J. Boon. — Adres bij Gebroeders Reijns. Sluit 15 April.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Maria, Kapt. J. Remkes. — Adres bij Gebroeders Reijns. Sluit 15 April.

Het Briksch. de Vrouwe, Kapt. H. P. Zeijlstra. Adres bij Leijsner en Schaffer.

Het Nederlandsch Schoonr Kofschip Concordia, Kapt. B. de Wijnes. — Adres bij J. L. Gallée.

Het Nederlandsch gezalfd Kofschip Allersma, Kapt. R. W. Vos. — Adres bij H. Degenhard.

Naar Rotterdam.

Het Bregantijnschip Koopvaardij, Kapitein Frans Kopken. — Adres bij Leijsner en Schaffer.

Gedrukt bij de Erven J. Brinkman.